

DRIE EETLEPELS ENDORFINE

13 monologen

door

EVA VERBEEK

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DRIE EETLEPELS ENDORFINE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **EVA VERBEEK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1999 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **2** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

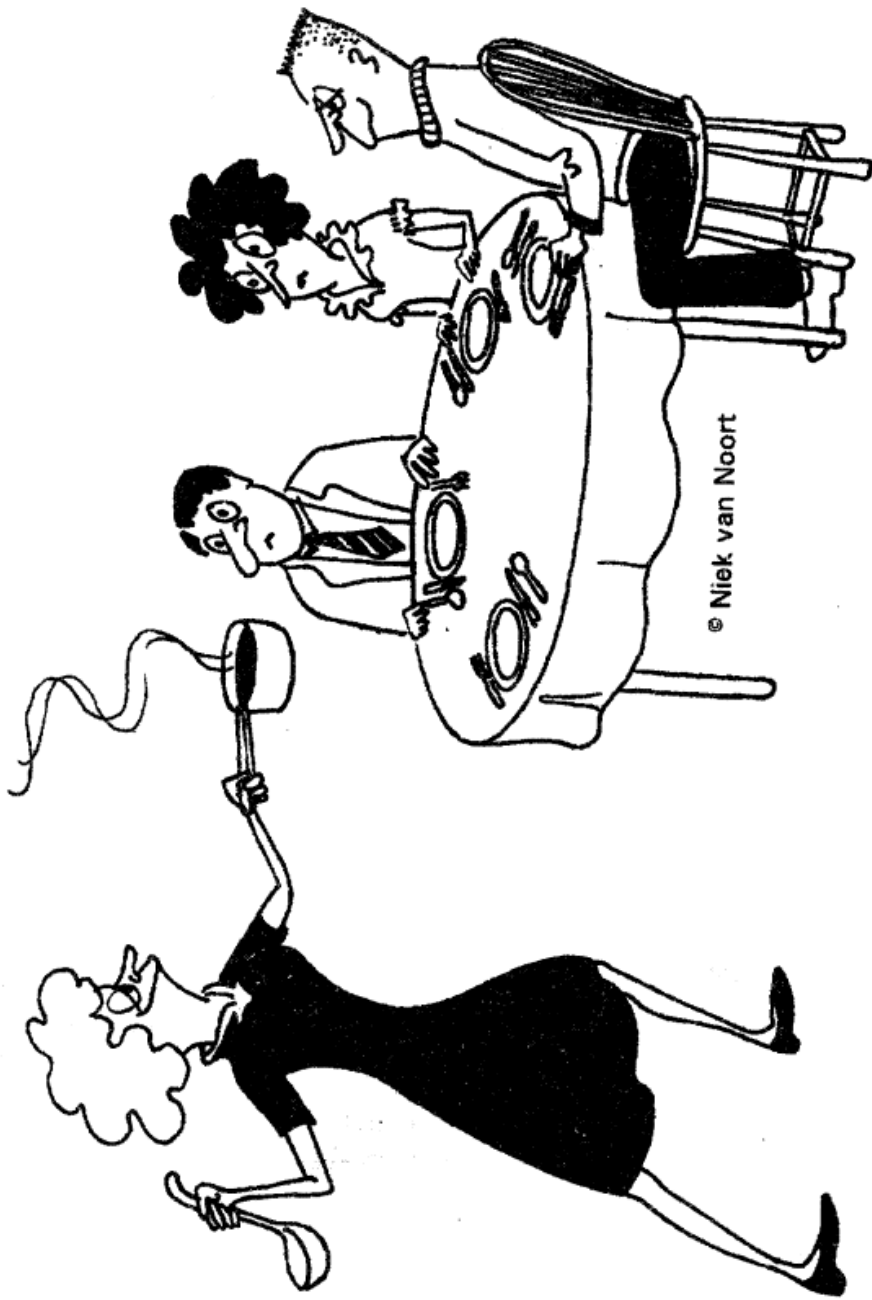
Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

INHOUD:

1. Etentje
2. AB'ers
3. De duikvereniging
4. Bij de kapper
5. Krakkemikkige huurders
6. Liefdadigheid
7. Opname
8. Poes
9. Mijn simpele huishouding
10. Telefoon
11. Tel uit je winst
12. Vrachtwagen
13. Zegeltjes

ETENTJE

(Een dame uit Het Gooi)

Ik ben dol op lekker eten. U ook? Wie eigenlijk niet!

Een paar weken geleden aten we (mijn man Harm en ik) bij onze vrienden, Wilma en Lex. Nou, ik kan niet anders zeggen dan dat Wilma zich enorm had uitgesloofd. Alleen die tafel al! Prachtig servies, Italiaans design, kristallen glazen, gepoetste zilveren onderborden. Zilver bestek, ook al gepoetst natuurlijk! Die tafel dus, dat was al een plaatje. En dan het menu! We begonnen met zalmterrinen. Die had ze keurig in plakjes geschikt op een bedje van sla. Rondom lagen er allerlei tierelantijntjes, zodat het bord wel een schilderijtje leek. We dronken er een heerlijke Pouilly-Fumé bij. Het broodje naast ons bord, op een speciaal schoteltje, kwam rechtstreeks uit de oven en was heerlijk knapperig. De boter was precies goed, niet te hard en niet te zacht.

Daarna gingen we over op het hoofdgerecht: Canard à l'Orange. Het vlees was heerlijk gaar en viel zowat van het bot. De Chateau Neuf du Pape die we erbij dronken was perfect op temperatuur. En toen het dessert! Haagse bluf met slagroom. Lekker hoor! Er werd afgesloten met espressokoffie met daarbij diverse likeuren. Ik heb in tijden niet zo lekker gegeten.

Toch, toen Harm en ik naar huis reden kreeg ik een beetje de pest in! Vooral toen Harm nog eens uitgebreid ging vertellen hoe geweldig hij het allemaal had gevonden en Wilma begon te prijzen.

"Nou, nou, wat zijn we tevreden," zei ik lichtelijk sarcastisch.

"Vond jij het dan niet fantastisch?" vroeg Harm.

"Jawel, maar..." ik zuchtte diep.

"Is er iets schat?" mijn man weer.

"Inderdaad, ik zie er tegenop een volgende keer voor Wilma en Lex te moeten koken. Bij hun is alles zo perfect. Zo'n keukenprinses ben ik nou ook weer niet..."

"Schat, je kunt heerlijk koken en we hebben nog een paar prima flessen wijn in de kelder liggen." Bemoedigend tikte hij op mijn dijbeen. Na een paar weken begon Harm me aan te sporen onze vrienden voor een tegenbezoek te vragen. Ik belde ze op en maakte een afspraak. Zuchtend zette ik me aan tafel met papier en pen in de aanslag. Als entree dacht ik aan Ardenner ham met meloen. We zouden daar een koel glas Chablis bij kunnen schenken.

Dan het hoofdgerecht. Ik piekerde me suf, maar wist niets geschikts

te bedenken. Ik begon tegen de avond op te zien.

Plotseling veerde mijn man op van zijn stoel en begon met zijn handen in zijn zakken door de kamer te ijsberen. Toen stond hij met een ruk stil.

"Lex en Wilma zijn toch goede vrienden van ons?"

"Ja, hele goede zelfs." Ik wist niet waar hij heen wou.

"Nou dan!"

"Wat, nou dan!"

"Goede vrienden passen zich aan. Het is toch te dol dat je je al twee weken van tevoren nerveus zit te maken! We gaan het heel anders doen. De vriendschap op de proef stellen!"

Ik keek vragend naar mijn man, die er soms een wonderlijk soort gevoel voor humor op na houdt.

"We zetten de steengrill op tafel en halen wat simpele vleessoorten en wat sla in huis. Het goeie servies blijft in de kast. We hebben vast nog wel een paar van die bistroplanken. Die leggen we op tafel!"

Mijn ogen rolden bijna uit hun kassen. "Ben je helemaal gek geworden? Dat doe ik niet hoor! Wat zullen ze wel denken?" "Niets mee te maken. Wij bepalen de sfeer hier in huis. Wij zijn gastvrouw en gastheer. Daar hebben ze zich maar aan aan te passen!"

Mijn mond viel open. Hij meende het echt! Een zware last viel plotseling van mijn schouders. Gewoon even langs de slager en de groenteboer. Het idee begon me wel aan te staan.

Die bewuste dag werd er om vijf uur aangebeld. We verwelkomden onze vrienden en schonken wat te drinken in. Geen dure zalm en paling dit keer. Ik vulde gewoon een schaal met chips. Wilma trok bijna onmerkbaar een wenkbrauw op. Af en toe keek ze op haar horloge en vervolgens naar mij. Ze was vast verbaasd dat ik nog steeds niet de keuken in dook. Tegen zeven uur stond ik op en draaide een blik tomatensoep open. Twee minuten later konden de gasten aan tafel. Nou ja tafel, ik had een zootje ongeregeld aan glazen op de tafel gezet. Het tafellaken was al eerder gebruikt. Harm knikte me bemoedigend toe.

"Eerst maar'es effe bidden," zei hij tot mijn grote verbazing. Wilma en Lex volgden gedwee zijn voorbeeld. Ik schepte de soep op, die zwijgend werd opgelepeld. Daarop haalde ik de schaal met slavinken en frikandellen uit de koelkast. Je had die ogen van Wilma moeten zien! Ik begon er lol in te krijgen. Harm schonk een Vin de Table in. Toen de fles leeg was vroeg hij of de gasten nog meer wijn wilden. Ja, dat wilden ze wel.

"Staat er hier nog wijn, Jenny?" vroeg hij aan mij.

"Nee, die zul je uit de kelder moeten halen," sprak ik liefjes. Even later opende hij een Côtes du Rhône. Het prijsje van de supermarkt zat nog op de fles. Met een nauwelijks verholen misprijzend gezicht bracht Lex het glas in zijn handen op temperatuur. Wilma dronk stoïcijns van de veel te koele wijn. De sfeer begon wat vreemd te worden, een tikkeltje ballorig. Vooral Harm was in zijn element. Soms keek hij me met een blik van verstandhouding aan en gaf me een vette knipoog. Toen iedereen kennelijk uitgegeten was, de helft van het goedkope vlees was nog overgebleven, vroeg ik aan niemand in het bijzonder of men nog ijs wou. Daarop zette ik voor ieder een kartonnen bekertje neer met een houten lepeltje ernaast. Nou, ik moet zeggen, die vriendin van mij hield haar gezicht goed in de plooi. Lex begon er, geloof ik, de humor van in te zien. "Lekker ijs, vind je niet?" vroeg hij met een olijke blik aan zijn vrouw.

"Kom," zei Harm, "laten we in de makkelijke stoelen nog even wat napraten." Hij legde een arm amicaal om de schouder van Wilma.

"Wordt het niet te laat?" vroeg ze benauwd aan haar man. Kennelijk had voor haar de kwelling nu wel lang genoeg geduurd.

Harm begaf zich naar de keuken en schonk wat drankjes in, nu wel in onze mooie glazen.

"Zeg jij het maar!" zei hij tegen mij, terwijl hij ging zitten.

"Nee, doe jij het. Het was jouw idee!" Giechelend liet ik me ook in een stoel zakken.

"En, hebben jullie je geamuseerd?" vroeg mijn man, terwijl hij zijn pijp stopte.

Wilma en Lex keken elkaar aan. Lex nam het woord. "Jazeker wel", antwoordde hij neutraal.

"Je liegt dat je barst!" Een ondeugende flonkering verscheen in de ogen van Harm. "Jullie hebben je van het begin tot het eind dood zitten te ergeren. Zeg het nou maar eerlijk!" Toen barstte hij in een schaterlach uit. Ook ik kon me niet meer langer goedhouden en lachte hartelijk mee. Wilma keek eens naar haar echtgenoot. Er verscheen iets van een glimlach rond zijn ogen. Toen barstte ook zij in een onbedaarlijke lachbui los. Met zijn vieren schaterden we het uit. De vrolijkheid werd nog meer toongezet door mijn man, die de mooie kristallen glazen nog eens bijvulde.

Terwijl iedereen nog wat zat na te grinneken, hief Lex het glas. "Op onze vriendschap!" toostte hij. "De volgende keer bij ons. Dan serveren we brood met bruine suiker!"

AB'ERS

Vandaag trof ik er weer een: een AB'er. Staat voor Afstands Bewaarder. Dat zijn automobilisten die het rustig aan doen op wegen waar je er met geen mogelijkheid langs kunt. Zij hebben alle tijd van de wereld, terwijl jij op tijd op je werk moet zijn.

Zo-één had ik er vanmorgen dus ook weer voor me. En de dag was al zo moeizaam van start gegaan met nog diepgevroren boterhammen en gebroken beschuiten ...

Hij had bepaald geen haast. Een ruimte van zeker drie auto's voor zich openlatend chauffeerde hij op zijn gemak door de stad. Verdorie, kon die vent nou echt niet een beetje opschieten? Hoewel het niet echt nodig was (maar misschien zag hij me dan beter) ontstak ik mijn lichten en ging wat dichterbij zijn bumper zitten. Hij raakte er niet van onder de indruk. Aan zijn achterhoofd kon ik zien dat het een onsympathiek type was. Egotripper, denkt dat de hele wereld van hem is. Moest je dat nu zien met die dure slee. Daar zag ik een gaatje. Even in z'n twee, zou ik hem voorbij scheuren?

Hij doorzag mijn plannetje. Plotseling schoot zijn wagen vooruit. Mislukt! Dan er maar weer braaf achter blijven. Dat kon zo nog wel een poosje duren. En de koffie op het werk wachtte...

Daar kwam een stoplicht in zicht. Het sprong op oranje. Net wat ik verwachtte, nu kon meneer wèl gas geven. Ròtvent dacht ik, terwijl ik voor het rode licht moest wachten.

Ik haalde diep adem en bedacht dat niet iedereen zo sociaal, gedisciplineerd en prima inspelend op allerlei verkeerssituaties deelnam aan het verkeer als ik. De boze blos begon weg te trekken. Het laatste traject naar het werk zat er bijna op. Flitsend draaide ik de parkeerplaats op. Daar ontwaarde ik de auto van de AB'er. Het portier zwaaide open en een mij dierbare collega stapte uit.

In de kantine haalde ik voor twee personen koffie ...

DE DUIKVERENIGING

Een paar weken geleden, het was op een zondag, fietste ik naar het zwembad waar ik regelmatig kom. Ik genoot van een lekker zonnetje. Ik had er echt zin in. Sinds ik op de Veluwe woon is mijn leven een stuk leuker geworden. Rustiger vooral. De mensen hier zijn ook veel gemoedelijker dan in de grote stad, waar ik vroeger woonde.

In mijn badpak liep ik naar de douches, die lekker warm waren. Het zwemwater voelde daarna wat koud aan maar daar was ik snel aan gewend. Na een paar slagen zwemmen kwam ik hardhandig in aanraking met een krachtig been van een kennelijk zeer geoefend zwemmer. Hij was vermomd met een gladde zwarte badmuts en een duikbril. Zonder op of om te zien crawlde hij zich met krachtige slagen door het water. Ik voelde me niet op mijn gemak. Ik kan wel zwemmen, maar bij deze macho vergeleken was ik een invalide. Ik speurde het bad af naar een veiliger heenkomen, maar ook de andere banen werden bemand door zwarte badmutsen die door het water spoten. Verdorie! Op deze manier kon ik mijn baantjes wel vergeten, want met mijn tempo zou ik deze geroutineerde zwemmers in het vaarwater zitten. Dat was voor die mannen niet leuk, maar als er kwetsuren van zouden komen, zou ik wel het haasje zijn, dat was wel zeker. Teleurgesteld klom ik het trapje op en wandelde naar het kinderbad. Ook niet ideaal om een paar honderd meter te zwemmen. Dan maar naar de sauna. Even lekker relaxen. Hier had ik meer geluk. Een aardige meneer van middelbare leeftijd was de enige aanwezige in het saunahok. Ik vertelde hem dat ik het wedstrijdbad ontvlucht was.

"Ja," zei de man, "dat zijn leden van een duikclub. Die zwemmen hier elke zondag. Ze vinden dat het bad dan alleen van hen is en houden geen enkele rekening met ons simpele vrije-tijd-zwemmers. Over een paar minuten zal de stormloop op de sauna zijn. Dat hoort bij het wekelijks ritueel."

Een paar minuten zaten we te genieten van de betrekkelijke rust en de aangename warmte. Toen werd de deur opengerukt en hoorden we hard geschreeuw en gelach. Zeven paar behaarde benen stapten het hok binnen. De hekkensluiser schreeuwde naar een goedogende badjuffrouw "Hé Janny, kom er ook bij. Er is nog plaats genoeg!"

Dat betwijfelde ik ten eerste! Het saunahok was met negen personen afgeladen vol. Ik moest me zo klein mogelijk maken om niet aan alle kanten in contact te komen met harig, nat vlees.

"Hé Kees, heb je gisteravond dat programma op de tv gezien?" vroeg een dikke snor aan een van zijn kornuiten.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto